

обстеженням транспортного засобу, з метою перевірки відповідності кількості та опису товарів і транспортних засобів даним, зазначеним у митній декларації із застосуванням цифрової фотофіксації. Час проставлення рішення та посада та ПІБ, особи, яка прийняла таке рішення» та в обґрунтуванні вказується кількість балів, які були виявлені під час проведення митного контролю, номер пункту індикатора та опис виявлених невідповідностей.

Список використаних джерел

1. Митний кодекс України: закон від 13.03.2012 № 4495-VI. Режим доступу: www.rada.gov.ua. – Назва з екрану.
2. Протокол про внесення змін до Марракеської угоди про заснування Світової організації торгівлі. – Режим доступу: www.rada.gov.ua. – Назва з екрану.
3. Про затвердження Порядку здійснення аналізу та оцінки ризиків, розроблення і реалізації заходів з управління ризиками для визначення форм та обсягів митного контролю : наказ Мінфіну від 31.07.2015 № 684. – Режим доступу: www.rada.gov.ua. – Назва з екрану.
4. Щодо направлення актуалізованого переліку індикаторів ризику : лист ДФСУ від 06.06.2017 № 14461/99-99-20-03-02-17. – Режим доступу: www.rada.gov.ua. – Назва з екрану.

Виноградова Н.Л., Герасько В.П.

ЕТИЗАЦІЯ ТА ГУМАНІЗАЦІЯ ПОВЕДІНКИ ДЕРЖАВНОГО СЛУЖБОВЦЯ ЯК РЕЗУЛЬТАТ РОЗВИТКУ СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОГО ПРОСТОРУ СУЧАСНОСТІ

У сучасному світі проблеми етики публічної служби набувають особливої ваги, по-перше, через зміни, що відбуваються власне в самій системі державного управління, які обумовлені широким розповсюдженням парадигми «надання службовцями послуг», запровадженням «приятної адміністрації», «держави добробуту» тощо. А по-друге, глобальні процеси демократизації, суспільного економічного, соціального, технологічного розвитку змінили взаємовідносини «держава – людина», змінили сприйняття людиною своїх прав та свобод, місця та ролі людини в системі публічного управління. В Україні особливий вплив на етичні засади державно-управлінської діяльності справили події Революції гідності, під час якої люди усвідомили себе як громадянське суспільство, яке готове не лише до захисту своїх прав, свобод, цінностей але й до відповідальності за суспільний – цивілізаційний вибір: гуманістичних ідеалів, цілей, шляхів розвитку.

При цьому необхідно відзначити, що етика публічної служби, з одного боку, об'єднує в собі універсальні правила, які застосовуються у всьому цивілізованому світі, а з іншого, – безумовно віддзеркалює соціальну структуру певного суспільства на конкретно-історичному етапі розвитку.

Так, аналізуючи етичні засади діяльності державної служби в США, дослідники Н. Сорокіна та Т. Серьогіна відзначають, що американці надають дуже великого значення питанням професійної етики публічних службовців. У США існує безліч актів, кодексів і етичних приписів для службовців, причому кожна гілка державної влади має власний кодекс поведінки і власні, спеціально створені органи з контролю, збору інформації, а в разі виявлення порушень, і свої каральні служби» [1]. В нормах етичної поведінки державних службовців США, що містяться у кодексах, зафіксовані стандарти поведінки публічних службовців, правила декларування доходів, правила розслідування і переслідування за неетичну поведінку державних службовців. Ці правила, у більшості випадків дуже деталізовані та регламентовані і не сприяють виявленню ініціативи держслужбовцями, відповідальному прийняттю управлінських рішень у нестандартних ситуаціях.

В Україні протягом останніх років також активно запроваджуються правила етичної поведінки державних службовців [2]. Їх ціль – зміцнення рівня довіри громадян до державних органів, органів місцевого самоврядування, забезпечення ефективної діяльності та уніфікації вимог до державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування, посилення персональної відповідальності за неналежне виконання службових обов'язків, запобігання зловживанням службовим становищем. Ці Правила регулюють етичні засади діяльності державних службовців та полягають у дотриманні принципів етики державної служби. Під час прийняття на державну службу (службу в місцевих органах влади) особа ознайомлюється з цими Правилами, та зобов'язується дотримуватися їх у своїй подальшій службовій діяльності. При цьому в етизації діяльності державних службовців ми вбачаємо головним не стандартизацію й не надмірне підпорядкування поведінки чиновника жорстким правилам, а глибинне усвідомлення змісту цих правил та самодисципліну по їх дотриманню, що має вплинути на гуманізацію стосунків з іншими суб'єктами. Справжня етика службових відносин означає не формальне дотримання моральних норм, а прояв у повсякденній діяльності справжньої людяності, поваги до інших, шанування прав людини і громадянина.

Етико-психологічний аспект діяльності державних службовців важко піддається виміру й оцінюванню, але являє собою той рівень суспільної свідомості, який накладає певний відбиток на функціонування і практичну повсякденну реалізацію організаційно – управлінських і правових норм мотивації поведінки службовців [3].

На сьогодні в Україні етика і висока кваліфікація публічного службовця є засадничими умовами успіху реформ, що запроваджуються в державі і саме вони складають гуманістичну основу організації професійної діяльності посадових осіб.

Список використаних джерел

1. Сорокіна Н., Серьогіна Т. Етизація публічної служби як чинник гуманізації суспільства: зарубіжний досвід // Державне управління та місцеве самоврядування. – Д.: ДРІДУ НАДУ, 2014. – Вип. 2 (21). – С. 248.

2. Про затвердження Загальних правил етичної поведінки державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування : Наказ НАДС від 05.08.2016р. № 158. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1>
3. Науменко О.М. Етизація державної служби як фактор гуманізації суспільства / О.М. Науменко [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://www.filosof.com.ua/Jornel/M_43/Naumenko.htm

Гордієнко Л.Ю., Зілінська А.С.

ВИКОРИСТАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ СЛУЖБОВЦІВ ОРГАНІВ САМОВРЯДУВАННЯ ЩОДО УПРАВЛІННЯ МІСЦЕВИМИ БЮДЖЕТАМИ

Результативність та ефективність діяльності органів місцевого самоврядування, в тому числі при управлінні місцевими бюджетами, великою мірою залежить від рівня кваліфікації службовців цих органів. В Україні є потреба у професійних службовцях органів місцевого самоврядування, які на високому рівні з використанням інноваційних технологій здійснювали управління місцевими бюджетами. Якісне управління місцевих бюджетів прямо залежить від рівня кваліфікаційної підготовки службовців, а отже необхідно використовувати інноваційні технології для контролю якості управління місцевих бюджетів.

Теоретичні та прикладні аспекти удосконалення професійної діяльності державних службовців та посадових осіб органів місцевого самоврядування представлені в працях таких вчених, як І. Зязюна, Т. Іванової, В. Князева, В. Лугового, В. Майбороди, Ю. Мальчина, О. Оболенського, Н. Протасової та ін. Але питання використання інноваційних технологій у професійній діяльності службовців органів самоврядування щодо управління місцевими бюджетами досліджено недостатньо, що і визначило мету цієї роботи.

Відповідно до Закону країни «Про місцеве самоврядування» [1] органи місцевого самоврядування в Україні наділені правами щодо управління майном і фінансовими ресурсами, які є у власності територіальних громад. Органи місцевого самоврядування з урахуванням місцевих умов і особливостей можуть перерозподіляти між собою на підставі договорів окремі повноваження та власні бюджетні кошти. Цим же Законом виключною компетенцією цих органів є затвердження місцевого бюджету, внесення змін до нього; затвердження звіту.

Ефективність як розробки, так і управління місцевими бюджетами в основному залежить від компетентності посадових осіб місцевого самоврядування, правовий статус, який являє собою сутність службових відносин, відповідно до Закону «Про службу в органах місцевого самоврядування» [2], складається із сукупності прав, обов'язків, обмежень, заборон і відповідальності посадових осіб місцевого самоврядування, передбачених чинним законодавством.

Професійна діяльність службовців органів місцевого самоврядування щодо управління місцевими бюджетами технологічно складається з послідовності етапів (рис. 1).